

[Ingmar Wagner.]

indrettet, således at det direkte besværliggør študiet. Vi kan ikke være sådanne forhold bekendt ved landets fornemste læreanstalt.

Studenternes krav om forbedringer er blevet afvist med den fantastiske forklaring, at en nyindretning af auditorierne ville betyde mindre plads for studenterne; de må altså fortsætte under de elendige vilkår, der nu bydes dem.

Sådan ser det ud i dag. Hvordan skal det gå, når de store årgange skal ind på universiteterne? Det er ikke nok, at man har en 10 års plan. Det er nu, der må gribes ind.

For læreanstalterne er forholdene som sagt stort set ikke bedre. Her presser det også voldsomt på, ikke mindst hvad angår udvidelsen af den polytekniske læreanstalt. Ministeren sagde, at antallet af elever i de kommende år ville vokse med 10 pct., men jeg har hørt, at læreanstaltens rektor for kort tid siden udtalte, at man i år venter 50 pct. flere elever, end der er plads til.

Ligeledes vil der i forbindelse med industriens voldsomme tekniske udvikling blive brug for andre former for teknikere til at kunne bestride en række opgaver i arbejdsprocessen. Udviklingen i andre lande viser klart, at i forbindelse med den fremadskridende automatisering, og som ministeren sagde, hvis atomkraften skal tages i det fredelige arbejdes tjeneste, vil der blive stillet meget store krav til teknikere og videnskabsmænd, og der vil blive brug for både matematikere til indviklede beregninger og fysikere som konsulenter på mange områder.

Samtidig med at man fremmer udviklingen med hensyn til de forannævnte uddannelsesformer, mener kommunisterne, det er nødvendigt, at der tages hensyn til læreruddannelsen. Vi har i årevis lidt under stor mangel på kvalificerede lærerkræfter, og jeg ved godt, at der har lydt røster blandt de unge lærere for at advare mod en overproduktion fremover, men intet tyder på, at der foreligger en sådan fare. I januar 1956 var der 1 850 ledige lærerembeder. Derudover var der 652 embeder, der bestrides ved overtimer af det faste lærerpersonale. Klassekvotienten er urimelig høj ved mange skoler, og skal vi indføre et 8. skoleår, og skal vi overveje at få nedsat lærernes faste timeantal f. eks. fra 36 til

30 timer ugentlig, vil der blive brug for flere lærere.

Desuden ved man, at der allerede i 1963 forventes en fornyet stigning af børneantallet i skolerne, samtidig med at de store årgange af unge piger når op i en alder på 21 år i begyndelsen af 1960'erne, og dermed vil børnefødslernes antal igen stige. Skal vi fremover forhindre, at disse børn får lige så ringe forhold, som de store årgange har fået, må antallet af lærere forøges og skolerne udbygges.

Det generelle problem for hovedparten af de unge, der ønsker en videregående uddannelse, er selvfølgelig en samtidig løsning af boligforholdene og en betryggelse af deres økonomi. Det er kun en procentvis lille del af de unge, som får plads på et kollegium; jeg tror det er 6-7 pct. Der er altså brug for en indsats her, og derfor har vi fremsat vore forslag. Vi har også den fornødne arbejdskraft og materialer for hånden til at kunne bygge disse kollegier. Danmark er som bekendt et lille land. Vi har få verdensrekorder, men på ét område kommer vi efter min mening ind som nr. 1, og det er, når det gælder studenters erhvervsarbejde. Det skyldes naturligvis de økonomiske forhold, og derfor er det, vi foreslår, at ungdommens uddannelsesfond skal udvides. Den har indtil nu betydet en god håndsrækning til dem, der studerer i øjeblikket, men det slår ikke til.

Ved denne korte gennemgang af forslaget til beslutning om sikring af de unges uddannelse har jeg ikke skelnet mellem de unge piger og drenge, men det er naturligvis et alvorligt problem med pigerne, fordi de støder på så mange fordomme i erhvervslevet. De må ligestilles med deres mandlige kammerater. Stadig flere kvinder går som bekendt ind i produktionen, flere ønsker en uddannelse, og de unge piger har akkurat lige så stort krav på en faglig og boglig uddannelse, som drengene har. Opmærksomheden bør i den nærmeste tid i højere grad rettes mod de unge piger og deres fremtidsmuligheder.

De store årgange er vel et af vor tids største problemer. Det burde være en lykke for samfundet, at børneantallet er blevet stærkt forøget. De talstærke årgange burde i den nuværende situation være et glædeligt tilskud af dygtige og villende samfunds-